

B3

B3

A3

A3

B4

B4

A4

A4

B5

B5

A5

A5

No. 1.

September 1939

R A D E N - K O M M U N I S T I S C H O R G A A N .

Redactie & Administratie: Weesperstraat 16a AMSTERDAM (O)

TER INLEIDING .

Hiernede ziet het eerste nummer van "De Arbeidersraad" het licht. De stem, gedurende jaren uit "De Kommunistische Arbeider" geklonken, herkrijgt aldus het woord. Zij herkrijgt het woord "raden" in de K.A. geleverden arbeid met ongebroken kracht voort te zetten.

Het verloop van de L O N D O N S C H E conferentie bewijst opnieuw dat de beoordeeling van de situatie van het Kapitaal door de K.A. juist was. De catastrophale nederlaag der oude arbeidersbeveging in D U I T S C H L A N D is een volkomen bevestiging der door de K.A. uitgesproken opvatting, dat deze vormen van arbeidersbeveging en hun tactiek behooren bij het, met het intreden der d o o d s c r i s i s , der historische eindphase van het kapitaal, afgesloten tijdvak van kapitalistische ontwikkeling. Het m i s l u k - ken van formaties welke, onder schijnbaar nieuwe leuzen en met schijnbaar nieuwe vormen de nederlagen-tactiek van de V a k b e w e g i n g wilden voortzetten, bewijst opnieuw de onmogelijkheid om het reformisme op eenigerlei wijze nieuw leven in te blazen. De handelingen der III.e Internationale volgens de directieven der R u s s i s c h e R e g e e r i n g rechtvaardigen volkomen de aanduiding van die regeering als a n t i - p r o l e - tarisch.

Het ineensstorten der oude arbeidersbeveging, de gemakkelijke, door de bonzen bevorderde "gelijkschakeling" der vakbeveging in Duitschland, het openlijk de zijde der c o n t r a - r e v o l u t i e kiezen der russische regeering en daarmee der III.e Internationale, dit alles bewijst slechts opnieuw, maar nu duidelijk en klaar, dat het proletariaat op niemand anders kan rekenen dan op zichzelf. De verscherpende crisissituatie eischt met klen een optreden van het proletariaat voor klasse-eigen doelstelling in klasse-eigen organisaties. Dus: D E A R B E I D E R S R A D E N .

"De Arbeidersraad" beoogt daarom, evenals vroeger de K.A. de raden-kommunistische opvattingen en oplossingen onder het proletariaat te propageeren. Daarbij rekenend op den steun en de medewerking van al d i e p r o l e t a r i s c h e elementen welke eveneens van de noodzakelijkheid der nieuwe arbeidersbeveging in de wereld zijn doordrongen.

"De Arbeidersraad" zal dus opkomen voor de nieuwe arbeidersbeveging in de wereld, wier program, kort samengevat, zal luiden:

A L L E M A C H T A A N D E A R B E I D E R S R A D E N N U !

WERELDO NT W R I C H T I N G

WERELDW O R D I N G .

Das Alte st irtzt, es ändert sich die Zeit"

Schiller.

Geweldige omwentelende gebeurtenissen voltrekken zich de laatste maanden en teekenen het gezicht der wereld. Met overveldigende klaarheid toonen zij aan hoezeer de opvatting der raden-kommunisten, die wij sinds jaren in "de K.A." hadden verdedigd, n.l. dat de wereld van het kapitaal is bezig onder te gaan, omdat de historische ontwikkelingsmogelijkheid van het kapitalisme zijn uiterste grenze heeft bereikt, in overeenstemming is met de feiten.

Het is de crisis van het kapitalisme als systeem, die de drijvende factor is van al het historische gebeuren der laatste jaren. Dit moge in de periode van sluipende crisis, door economen nog steeds gemeenlijk "hoogconjunctuur" gescholden, minder duidelijk zijn geweest, thans dwingt de juistheid hiervan aan ieder op. De feiten van de laatste maanden toonen aan dat de crisis waarin het kapitalisme de menschheid heeft gestort niet alleen blijvend is, doch dat zij al het denken en alle maatschappelijke en politieke activiteit beheerscht en bepaalt.

De praatjes van officieele en officieuze verdedigers van het kapitalisme, die als een soort herstel-bidders maar blijven herhalen, dat alles wel weer op zijn pootjes terecht zal komen, stuiven als droog zand uit een. Weliswaar heeft nog zeer onlangs de heer S. de Wolff betoogd dat zijn voorspelling, dat het "keerpunt" in de crisis ongeveer September 1932 zou aanbreken en het "normale" kapitalisme weer zou terugkeeren, is uitgekomen, maar er is wel niemand die dergelijke praatjes, ook al komen ze van hooggeleerde zijde nog ernstig neemt, behalve dan misschien een stel bekrompen sociaal-democratische en vakbewegings-kopstukken.

Tegenover de praatjes van dezen hooggeleerden mooiweerdeprofeet stellen wij het feit dat er sinds 1914 reeds van een "normaal" stabiel kapitalisme geen sprake meer was. In de z.g. hoogconjunctuur jaren tusschen '24 en '29 was het werklozen-percentag e in de wereld wezelek hoog er dan in de crisis jaren van de vorige eeuw. Dit wijst er op dat de crisis de normale toestand van het kapitalisme is geworden. Er is dus geen sprake meer van een "normale" crisis, dus van een van de telkens weer opkomende en weer wegvloeiende crisisgolven, die de ontwikkeling van het moderne kapitalisme van zijn ontstaan af kenmerkten en die de kiem van nieuwe ontwikkeling in zich bergen. Er is geen sprake meer van "herstel".

"Het kapitalisme gaat de productiewijze beklemmen, die met en door het kapitaal is opgegroeid. De centralisatie der productiemiddelen en de vermaatschappelijking van den arbeid bereiken een punt waar zij onvereenigbaar worden met hun kapitalistisch omhulsel. Dit omhulsel barst uit elkander. Het laatste uur van het kapitalistische privaateigendom is geslagen. De onteigenaars worden onteigend.

Karl Marx. "Das Kapital"

Het is dit historische noodlot van het kapitaal dat thans de ontwikkeling van de wereld aangeeft. En alle oude vormen en waarden vernietigt. De in de periode van stabiel kapitalisme ontstane toestand van contractuele overeenkomst en economisch evenwicht tusschen de klassen, waarbij de bourgeoisie de macht in handen hield en waarbij de arbeidersbeweging officieel werd, dus werd ingelijfd in het "maatschappelijk bestel" en mede een factor werd van sociale stabiliteit, is voorbij en komt niet meer terug. Men moet wel stekoblind zijn om de reusachtigen betekenis van deze feiten voor de geheele komende ontwikkeling niet in te zien. Er zijn nog steeds personen en groepen, die zich raden-kommunistisch noemen en die toch denken dat het er niet opaan komt of het kapitalisme zich nog zal kunnen herstellen of niet. Zich noemende raden-kommunisten, die zeggen, het komt er slechts op aan dat het proletariaat revolutionair optreedt. Dit is belangrijker dan de vraag welk karakter de tegenwoordige crisis heeft. Deze redenering is even gevaarlijk en dom als die van de mooiweerde-profeeten van het kapitalisme.

Zij laat de waarheid in het midden en ontwijkt een beoordeeling van het belangrijkste verschijnsel van onzen tijd. Wij echter stellen hen de vraag: Als het karakter van de crisis twijfelachtig is, als het een open vraag blijft of het zich weer herstellen kan, wat is dan de economische en politieke grondslag voor een werkelijke revolutionaire vernieuwing van de arbeidersklasse? Als het kapitalisme zich weer zou kunnen herstellen, hoe zou dan het proletariaat zijn nieuwe strijdvormen, nieuwe organisatievormen, nieuwe doelstellingen kunnen doorvoeren? Evenmin als het reformisme alleen resultaat is van verraad en lage karaktertrekken van een bepaalde leiderskliek, doch veelmeer een gevolg van de verhoudingen van het stabiele kapitalisme, evenzeer zijn de komende nieuwe vormen van arbeidersbeweging gebaseerd op de verhoudingen van een nieuw tijdperk in de wereldhistorie. Zij zijn het resultaat van en kunnen slechts verwerkelijkt worden in de periode van kapitalistischen ondergang. Dit is dan ook het revolutioneerende van de zen tijd, dat zij met ijzeren dwang het proletariaat den weg opdringt van het verbreken van elke overeenkomst met de bourgeoisie. Dat zij het proletariaat dwingt eigen, van het kapitalisme onafhankelijke nieuwe waarden te scheppen. Zoo is dus deze doodscrisis niet alleen de historische eindfase van het kapitalisme, doch tevens de maatschappelijke fase waarin het proletariaat als vernieuwende, revolutioneerende factor in de maatschappelijke ontwikkeling optreedt, met eigen doelstelling, eigen organisatievormen, eigen geesteswereld, eigen dadendrang.

Nu eerst en nu juist in dit vreeselijke tijdsgewricht, in dit geweldige tijdsgewricht, nu juist in deze reeds met het ruwe barbarisme doortrokken omwentelingsperiode, zal het proletariaat zijn eigen klassedoelstellingen verwerkelijken. Juist thans zal het proletariaat voor het eerst in de wereld historie gaan optreden als een alles vernieuwende en herscheppende factor in de ontwikkeling. Schijnbaar paradoxaal is deze tijd. Politieke overwinningen van de uiterste reactie bij een steeds verder vretende ontwrichting van het kapitalisme. Toch is dit slechts een typisch verschijnsel van elke maatschappelijke overgang. Eerst door zijn nederlagen zal het proletariaat zichzelf worden, en de historische conschwentie van dit tijdvak: het proletarische kommunisme zich voltrekken. Dit is de reusachtige wereldomwentelende betekenis van de crisistheorie der raden-kommunisten. Hoe is zij gehoord en bespot en bemidderd. Hoe meenden allen, groote bonzen en kleine praatjesmakers zich er met een schouderophalen en wat schimpscheutig geroddel van af te kunnen maken. Hoe staat ze thans ongebroken, ongehavend, als de eenige leidraad ter verklarung van de historie van dit tijdperk: als de basis van een nieuwe proletarische klassebeweging sterk en klaar overeind.

"Van de voeten tot het hoofd" De waarde van deze opvatting, die blijkbaar zoveel "linkschen" is vreemd gebleven, is thans zelfs doorgedrongen tot de leiders van de sociaal-democratie. Zie hier wat de buitenland-redacteur van "Het Volk" schrijft naar aanleiding van de crisis in de franche socialistische partij:

"Indien wij de dingen juist zien, ligt in den diepsten grond van het meeningsverschil de vraag, of het kapitalistische stelsel nog in staat is, aan de wereld een nieuwe periode van algemeene welvaart te brengen. ja dan nee. De vormen waarin gedurende een periode van welvaart de politieke strijd wordt gestreden, zijn die van de democratie. Moet de vraag ontkennend worden beantwoord, wacht de wereld een crisis in permanentie, dan zal de periode van revolutie en contra-revolutie, waarin reeds een antal landen zich bevinden, zich doorzetten. Dan is de tijd van parlementaire en buiten-parlementaire democratie voorbij. Den te vervalt, dientengevolge, in de landen van Europa, menig argument voor den strijd tusschen socialisme en communisme.

"Het Volk" Avondblad 18 Juli 1933.

Zoo is het inderdaad. Het is deze strijd waarin de sociaal-democratie vernietigd zal worden, en een nieuwe revolutionaire beweging der arbeiders, beweging van onzen tijd zal worden geboren. Slechts danne, in zichzelf opgesloten bekrompenheid, van elk levend marxistisch-dialectisch denken vervreemd, kan het zoo voorstellen alsof het karakter van de crisis betrekkelijk onverschillig is, als maar het proletariaat optreedt.

De bourgeoisie is vbikomen machteloos geworden om de proble men van haar wereld op te lossen. Zelf breekt ze in razend tempo, in crisis-tempo, in het tempo van onzen tijd, de oude maatschappelijke vormen en waarden waarop ze dreef en bleef voortbestaan, af. Steeds scherper worden de tegenstellingen tusschen de verschillende kapitaalsgroepen. In Flarden ligt het oude sprookje van pacifisme en democratie.

4.

Het moderne kapitalisme zou steeds meer een internationaal karakter gaan aannemen, en zonder groote schokken zou het langzamerhand tot socialisme vervoeren, leerden ons de in het stabiele kapitalisme ingegroeide sociaal-democratische leiders. Zij bouwden daarbij voort op een in de arbeidersklasse levende traditie. Het is vooral de naverking van deze traditie uit een tijdvak van klassevervalsing, van klasseonderverping, die het proletariaat thans bemoeit zoewel in het vormen van nieuwe denkbeelden als in de formatie van zijn klasseorganisaties: de arbeidersraden. Het breken van deze traditie van het geloof in het kapitalistisch herstel is de voornaamste voorwaarde voor de revolutionering der arbeidersklasse.

Het moderne imperialisme zooals zich dat onder invloed van de crisis, die het zelf opriep, ontwikkelde, beweegt zich niet in de richting van het opheffen der nationale tegenstellingen. Integendeel. De groote kapitaalsgroepen der wereld sluiten zich van elkander af en staan meer en meer als reusachtige, tot in de tanden gewapende kolossen tegenover elkander. Weliswaar drijft de ontwikkeling der technische krachten in tegengestelde richting. De ontwikkeling van het productieapparaat schreeuwt als het ware om internationale oplossingen. Het is echter juist de kapitalistische beperktheid en gebondenheid aan de bezitsverhoudingen die de groote kapitaalsgroepen der wereld de weg der autarkie, der nationale bekrompenheid en afgeslotenheid opdringen. Deze tegenstelling tusschen de eischen die het groeiende productieapparaat stelt en de nationale gebondenheid en beperktheid der kapitaalsgroepen vorat een vraagstuk op zich zelf. Een onoplosbaar vraagstuk, een vraagstuk waarop zich de kapitalistische wereld te pletter loept.

Alle historische beperktheid van het kapitalisme trekt zich hier als het ware samen. De bezitsverhoudingen zijn de grootste belemmering voor de maatschappelijke opbloei geworden. Een ren voor de ontwikkeling. Over deze bezitsverhoudingen heen kan het kapitalisme zich niet ontwikkelen. Dit is zijn historische noodlot, het breekt er op in stukken. De wetten van de winstmakerij, van de meerwaardevorming dwingen het om het productieapparaat machteloos uit te breiden en te rationaliseren. Deze uitbreiding en rationalisatie brengen echter tegelijkertijd de eischen die het zich ontwikkelen de productieapparaat stelt, in tegenstelling tot de ontwikkelingscapaciteit van het kapitalistische stelsel. In maanden, in weken voltrekken zich instortingsprocessen, waarvoor vroeger tientallen jaren noodig waren. Na de val van het pond kwam de val van den dollar. Geldwaarden die onaantastbaar vast stonden, die het fundament vormden waarop voor ieder rechtgeaard burger en met het kapitaal verbonden krentenweger het kapitalisme steede, vielen van hun voetstuk. Na het pond de dollar. Is het wonder dat het in de bescheiden kleine en der groote bourgeoisie gaat duizelen? Is het wonder dat denkbeelden als die van het fascistie geboren worden? Denkbeelden die demystificeren de angst en de radeloosheid van een delgeworden burgerklasse, die zich alle oude grondvesten ziet ontruft en die zich in het ledige verliest? Het mag nu wel zijn dat b.v. de infatie van den dollar een middel moet verbeelden in de hand van wonderdokter Roosevelt om de Amerikaanse economie te herstellen. De werkelijkheid is anders. De werkelijkheid is dat in America gaat zich in razende vaart voltrekken wat door bankcrises en beurscrises reeds was voorbereid: de ondergang van den Amerikaanse middenstand. De werkelijkheid is dat ook in America de tegenstelling tusschen het reusachtig gegroeide productieapparaat en de kapitalistische bezitsverhouding steeds groter wordt.

Roosevelts code, de poging om door toezicht van den staat en medezeggenschap van de vakverenigingen in het particuliere bedrijfde geheele economie te regelen, bewijst hoezeer de crisis het Amerikaanse kapitaal bedreigt. Roosevelts poging om, door middel van radicale vermindering van de arbeidstijd, gepaard met loonsverhoogingen, de groeiende tegenstellingen tusschen productiecapaciteit, afzetmogelijkheden en bezitsverhoudingen op te lossen, is tegelijkertijd Amerikaansch groot van opzet en kinderlijk naïef. Groot van opzet omdat er het inzicht uit spreekt dat zonder het in evenwicht brengen van productiecapaciteit en afzet de crisis niet valt op te lossen. Naïef, omdat het dit tracht te doen met behoud van de kapitalistische bezitsverhoudingen. Het zijn deze bezitsverhoudingen die Roosevelts radicale economische hervormingen beletten zich door te zetten. Reeds heeft Roosevelt gevolgd door andere kapitaalskolossen, door te weigeren Roosevelts code door te voeren er den doodsteek aan gegeven. Roosevelts economische hervormingen loopen te pletter op de kapitalistische beperktheid. Slechts de proletarische revolutie die deze beperkte en alle ontwikkeling belemmerende bezitsverhoudingen opheft, kan er in slagen de harmonie tusschen productiecapaciteit en afzet weer te herstellen. Ondanks Roosevelts utopie wordt

5. proletariaat ook in America met ondergang bedreigd. De vreeselijkste historische en morele ellende vreet om zich heen. De harmonie tusschen de klassen in het oude, bloeiende America is totaal en voorgoed verstoord. Dit verband wijzen wij op de groeiende klassenstrijd in America. Reusachtige conflicten tusschen kapitaal en arbeidersklasse komen opzetten.

Er is een zware spanning ontstaan door den eisch van Green, voorzitter van het Amerikaanse vakverbond, om de werktijd nog meer te verkorten dan thans reeds in de verschillende codes het geval is; de bestaande codes moeten worden gewijzigd om ze bij de massa's populairder te maken. Indien er tussen winter nog 7 of 8 miljoen werklozen zouden zijn, zou de vakbeweging niet voor de rust kunnen instaan. Ook de rechter hand van generaal Johnson, Donald Rieckberg achtte "een oorlog tusschen patroons en arbeiders" niet uitgesloten. Aldus de correspondent van de Times in Washington.

De economische conferentie van London, die volgens Lloyd George de laatste en volgens den buitenlandredacteur van "het Volk", die er bijgebaar niet genoeg van kan krijgen, slechts een van de eersten in zijn soort heeft een beëid van zee volslagen machteloosheid te aanschouwen gegeven, als nog nooit te voeren. Selfs Litwinoff kon haar niet redden. Zijn voorspelling om de crisis in belangrijke mate op te lossen bewijst slechts hoe de economische eischen van het russische productieapparaat Rusland sterker den weg van het verbond met de groote kapitaalsgroepen der wereld opdringt. Wij wijzen in dit verband op de reis van Herriot naar Rusland die direct gevolgd door die van den Franschen minister van Luchtvaart Pierre Cot Berijs ervoor hoezeer de russische buitenlandse politiek - onder invloed van het Hitler-regime - zich op Frankrijk gaat richten. Frankrijk, dat nog altijd de leiding van het West-Europeesche imperialistische front - o, Pan-Europa! - tracht te veroveren.

Zoo staat dan de internationale bourgeoisie als een machteloos vergrijsde oude man in een volkomen ontredde wereld.

Het kapitalisme lost geen problemen meer op, het kan nog slechts zich zelf oplossen.

Geen kunstmatige voorstellen ten aanzien van de geldvaluta kunnen het feit maskeeren dat zich achter deze ontwaarding van het geld, verschuilt de ontwaarding van het kapitaal zelf. Natuurlijk is er in dit alles veel kunstmatigs en speculatiefs. Als we echter dit kunstmatige en speculatieve aftrokken dan blijft toch nog dit over: de aantasting van het kapitalisme in zijn wezen, de verwoesting van de levenscellen van het kapitaal. Is het ver gaverd, dat zelfs het eeuwige economische ruilmiddel, niet alleen van het kapitalisme, doch van alle op privaat bezit gebaseerde maatschappijvormen, het geld aangetast wordt? Natuurlijk zijn er weer tal van "knappe koppen" van de bourgeoisie, gewend als ze zijn in deze dingen averechts te denken, die na komen aandragen met allerlei plannen tot hervorming van het geldwezen. Plannen als herstel van den gouden standaard, oplevering van het zilver, verdeling van de wereld in drie groote monetaire invloedssferen, het instellen van een nieuwe waarde-eenheid, de industriedictator (technocraten). Fantastische plannen, die tot doel hebben de kapitalistische wereld te redden. De bourgeoisie is gewend in deze dingen averechts te denken. Zij ziet het resultaat voor de oorszaak aan. Zooals zij de verkwisting van levenswaarden, die gevolg is van de kapitalistische bezitsverhoudingen nog steeds "economie" noemt, zoo noemt zij dat zij een crisis, die voortkomt uit de tot in het onverzoeulike gegroeide tegenstellingen van haar eigen maatschappelijke systeem, te kunnen oplossen door hervorming van het ruilmiddel. Het ruilmiddel dat nooit primair, grondslag, doch altijd secundair, gevolg is.

In deze ontredde wereld voltrekt zich de groote omwenteling, de deutsche contra-revolutie, onder leiding van den barbaar Hitler. Deze contra-revolutie is een merkteken van onzen tijd. De bruine moordpest woedt over de deutsche landen en vervult elk revolutionair proletarier met een gevoel van tot in de keel stijgende walging. De razende kleine burger, gesecondeerd door de jonkerklieken, de boeren en groete groepen sociaal ontworichte en tot het pauperisme neergedrukte proletariers, verniet en verwoest alles wat aan de periode van het oude, stabiele kapitalisme nog herinnert. Brandstapel - Hitler, brandstichter Göring en leugen - Goebbels, dit aanzinnige driemanschap, dat met zijn moordbenden alle cultuur bedreigt, zijn ondanks hun zelf de voltrekkers van een historisch vonnis.

De deutsche ontwikkeling sinds 1910 is misschien de belangrijkste en leerrijkste zoewel voor het verloop van de kapitalistische crisis, als voor de crisis van de officieele arbeidersbeweging. Na de groete nederlaag die het verbond van feodaal jonkerdom, modern imperialistisch groot

... ondanks alle "socialistische" ...
 ... in 1918 had geleid tot de Duitse ...
 ... Weimar tot stand gekomen. Sociaal-democrati-
 ... dat in deze "democratische" ...
 ... handen van N o s k o, de feodale landmachtbonden en officieren ...
 ...

De Duitse arbeidersklasse had na de grote nederlaag van het
 Duitse imperialisme in den wereldoorlog een eerste grote aanval op het
 kapital gedaan. De sociaal-democratie, die de trouwe helpster van het Hohe-
 nollern-regime geweest was, die later, in den tijd van de grote nederlaag,
 alles, tot de uitroeping van de revolutionaire arbeiders toe op zich gene-
 men had, en een "chaos" te voorkomen, en die, ten einde raad, de noordvenden
 van de feodaal-kapitalistische reactie op het revolutionaire deel van het
 proletariaat had losgelaten, bleef de trouwe steun van het Duitse kapita-
 lisme, dat zich aan de "democratie" voorloepig had aangepast.

De eerste grote stormloop van de Duitse revolutie was mislukt.
 ... niet alleen door het optreden van de sociaal-democratie, doch vooral
 ... van de arbeidersklasse en door de traditionele aan-
 ... van haar sociaal-democratische en christelijke deel van het Duit-
 ...

In de eerste periode van de revolutie hadden grote groepen van
 Duitse arbeiders van v e r b e i d e r s r a d e n gevormd, die evenwel ver-
 ... de werkelijke macht in handen te nemen. Over deze kwestie, het nemen
 ... de arbeiders ontbond een grote strijd in de Duitse
 ... de Duitse arbeiders der wer-
 ... te gaan. Telkens weer werden
 ... en niet naar vian-
 ... de "chaos", d.i. van de k e n n e n d e proletarische dictatuur
 ... dan naar de bloed-
 ... de hulp van de reactionaire, feodale troepen
 ... de revolutionaire arbeiders. Het was de
 ... de andere
 ... werden. Dit
 ... de "Verdacht":

"Viel Hundert tote auf einer Bahh,
 Karl, Rosa, Radek und Luxembel,
 Es ist Weimar dabei, Es ist Weimar dabei.
 Viel tote proletarier!"

Het is een eeuwig schande document van de Duitse sociaal-democ-
 ratie.
 Van desen tijd dateert de grote splitsing in de Duitse arbeiders-
 ... was niet alleen gescheiden door ver-
 ... door een bloed-
 ...

Na de vernedering van de beste elementen van de, door den oorlog
 ... Duitse arbeiders-
 ... de Ruhr hun leven inschikten, werden zij niet
 ... de K . P . D. die mede
 ... Ter-
 ... de K o m m u n i s t i s c h e B e w e g i n g,
 ... de K o m m u n i s t i s c h e A r b e i t e r P a r t e i D e u t s c h -
 ... om het inzicht te laten door-
 ... had, en slechts
 ... de opkomende nieuwe
 ... de Duitse revolutie
 ... werden zij niet
 ... de feo-
 ... de I e i d i n g
 ... (Bielefelder Abkommen).

De nederlaag van de Duitse revolutie was hiermede voltrokken.
 ... de overwinning van de Duitse arbeiders-
 ... zich meer op de
 ... had het proletariaat in den s-
 ...

Wat was nu dit Weimar?
 Weimar was de staatkundige uitdrukking van het systeem dat meende
 door samenwerking met de machten van het west-europese groot-kapitaal
 het Duitse kapitalisme weer te kunnen opbouwen. Het was de samenwerking
 met en tegelijk de onderwerping aan den Volkenbond van het westelijk-euro-
 peesche imperialisme.

Weimar, dat was de politieke uitdrukking van het streven van het
 Duitse financiële kapitaal om, in samenwerking met en gedeeltelijke onder-
 werping aan de west-europese imperialistische machten, het kapitalisme
 weer te herstellen, den uitbuitingsgraad van de Duitse arbeidersklasse te
 vergroeten, de bourgeoisie reusachtig te verrijken. Het kapitaal in geweldige
 mate te concentreeren, d.w.z. in zoo weinig mogelijk handen samen te trekken. Wei-
 mar, dat was de ontgensing van den middenstand; de uitmergeling van het Duit-
 sche proletariaat in tot dusver ongekende mate.

Weimar, dat was de imperialistische "democratie" in zijn veracht-
 lijkste vorm.

"De Duitser zal slechts een dag in het gezelschap der burger-
 like vrijheid zijn. Op den dag dat zij b e g r a v e n wordt," had Karl Marx
 gezegd. Hoe waar is dit woord gebleken! Duitschland heeft de burgerlike demo-
 cratie niet gekend, zooals de oude kapitalistische landen, waar zij historische-
 gecrooid was en uitdrukking was van de groei en de toekomst van het werden-
 de kapitalisme. In Duitschland werd de burgerlike democratie tot een caricatur-
 tuur van zichzelf, omdat zij niet uitdrukking was van de perspectieven van
 nieuwe kapitalistische bloei, doch uitdrukking was van de angst van de bour-
 geoisie voor de ondergang. Zij was uitdrukking van de angst voor de overwin-
 ning van het proletariaat, van de angst voor het proletarische kommunisme.

Dit dus was het noodlot van de Duitse "democratie". Zij was
 slechts angst-"democratie". Goldzak-democratie, Ondergangs-democratie. Imperi-
 alistisch in merg en nieren was zij; en de sociaal-democratie was haar moei-
 praatster. De S.P.D. en het grote kapitaal gingen hierbij uit van de oevan-
 ting dat het kapitalisme zich wel weer zou herstellen. De sociaal-democratische
 paste zich aan. Het Duitse proletariaat paste zich aan. Het de "democratische"
 staat" werden de vakverenigingen en de parlementspartijen weer opgebouwd.
 Ook hieraan deed de K.P.D. mede. Zooals in wezen het grote verschil tussen
 de K.P.D. en de S.P.D. meer een verschil in frase dan in werkelijkheid was. Een
 zelfstandige proletarische politiek heeft de K.P.D. nooit gevoerd. Nooit kun-
 nen voeren. Daarvoor was zij te zeer gebonden aan den kapitalistischen op-
 bouw van Rusland. Maar vooral, daarvoor had zij zich wat haar organisatiever-
 doelstelling en strijdmethoden betreft, te veel op Weimar ingesteld. (Bielefelder
 der Abkommen, partij, vakbeweging, parlementarisme, loonbeweging. Vgl. Brandlers
 verdedigings rede in Leipzig; verovering van de macht op den grondslag van de
 Grondwet van Weimar.)

De hoop van de machten van Weimar, de hoop van de S.P.D. enz. was
 echter ijdel. Het kapitalisme herstelde zich n i e t. In zijn ondergang maakte
 te het van Duitschland meer en meer een woestenis. Het trachtte te vergeefs
 de "oude en beproefde" tactiek van de "vergrijsde" leiders toe te passen. Dit
 baatte niet. Natuurlijk zagen de reformisten in dat alleen een bloeiend kapi-
 talisme een grondslag was voor hun tactiek. Zij trachtten te rekken. Telkens
 weer een stapje achteruit. Doch hun optreden kon niet tegengaan dat de Duit-
 sche arbeidersklasse tot een pauperistisch levenspeil zonk. De werkloosheid,
 de ellende, de degeneratie, de verwildering, de fysieke en geestelijke ellende
 zij vroeden ontzagelijk in Duitschland. Geen land kende zoo catastrophaal
 stijgende werkloozencijfers. Geen land kende zulke nerveuse trillingen en
 schokken van het economische apparaat en daarmee van de massa's, die ont-
 wricht en heen en weer geslingerd, elke vaste lijn van optreden kwijt raak-
 ten. Geen land is er aan te wijzen waar de ontgensing van den middenstand
 een zoo reusachtigen omvang heeft aangenomen.

De maatschappelijke en politieke toestand die men met "burgerlike
 democratie" aanduidt, vereischt echter in de eerste plaats het bestaan van
 een vast verankerden middenstand, die als steunbalk tusschen de klassen dient.
 In Duitschland was deze middenstand nagenoeg geheel vernietigd, en daarmee
 was deze voorwaarde voor de burgerlike democratie vernietigd.

Notte:
B...

3.
"Gedurende de Juniklagen hadden zich alle partijen tot de Partij van de Orde vereenigd, tegenover het proletariaat, als de partij van de Anarchie, van het Socialisme, van het Kommunisme. Zij hadden de maatschappij "gered" tegen de "vijanden der samenleving". Zij hadden de parolen der oude maatschappij: "eigendom, familie, godsdienst, orde" als leuze onder hun leger uitgedeeft en den contra-revolutionairen kruis-tocht tegeeroepen: "onder dit teeken zult gij overwinnen!" Zoodra vanaf dit oogenblik een van de talrijke partijen, die zich onder dit teeken tegen de Juni-opstandelingen geschaard hadden, in haar eigen klassebelang zich in het revolutionaire strijdperk trachtte te handhaven, lijdt zij de nederlaag voor den roep: "eigendom, familie, godsdienst, orde!" De maatschappij wordt even vaak gered als de kring harer heerschers nauwer wordt, als een exclusiever belang tegenover de anderen gehandhaafd wordt. Iedere eisch van de meest eenvoudige finansiële hervorming, het meest ordinaire liberalisme, het meest formeele republikeinendom, de platste democratie, wordt tot lijfrentijd als "aanval op de maatschappij" en als "Socialisme" gebrandmerkt. En tenslotte worden de hoogepriesters van "religie, en orde" zelf van hun Pythia-steelen afgetrapt, bij nacht en ontij uit hun bedden gehaald, in schavans gestopt, in kerkers gesmeten of in verbanning gestuurd, hun tempel wordt met den grond gelijk gemaakt, hun mond verzegeld, hun penne gebroken, hun wetten verscheurd in naam van religie, eigendom, familie, orde. Ordefanatieke bourgeois worden op hun balkens door troepen bezopen soldaten in elkander geschoten, hun familieheilgden ontvrijd, hun huizen voor tijdverdrijf gebombardeerd - in naam van eigendom, familie, religie en orde. Het uitschot der burgerlijke maatschappij vormt tenslotte de heilige phalanx der orde en held K r a p u u l - i n s k y trekt als "redder der maatschappij" de Tuilerien binnen.
Karl Marx. "Der achtzehnte Brumaire."

Het is deze situatie die het aanzien heeft gegeven aan de Hitler beweging. Op dien grondslag van maatschappelijke ontreddeering heeft de Hitler terreur zich weten door te zetten en heeft zij het land veroverd en verkracht.

De voos geworden officieele arbeidersbeweging was niet meer in staat zich te handhaven. De crisis van het kapitalisme had haar innerlijk leeggezogen. De organisaties die nog bestonden waren slechts vooze omhulsel zonder inhoud.

Zoo kon de bruine noordpest zich over het land uitbreiden. Zoo zij alle oude deutsche cultuur en beschaving verdringen. In het land van Heine en Goethe, Einstein en Marx heerscht thans de-aan alle beschaving vijandige barbaarschheid van een demme brunt als Hitler, van een geslepen maar leeggepraalhanzige demagoog als Goebbels en van een fanatieke gewetenlooze sadist als Göring.

Dat deze bendeleiders van het ondergangsfascisme er in slaagden alles in Duitschland neer te trappen wat op arbeidersbeweging geleek is een bewijs ervoor dat in wezen deze arbeidersbeweging geen levenswortels meer had die hun kracht uit het deutsche proletariaat zogen. Nog nooit in de wereldhistorie heeft een groote massa-beweging zich zonder slag of stoot laten vernietigen en gelijkgeschakelen als de deutsche arbeidersbeweging. Het beste bewijs ervoor dat zij nog slechts een schim was, die bij de geringste aanraking met de nieuwe werkelijkheid tot stof ineen zou storten.

De fascistische contra-revolutie heeft een historisch proces onderstreept.

Er is geen "democratie" meer in Duitschland. De sociaal democratie is vernietigd. De vakbeweging verwoest. De burgerlijke cultuur verdronen. Haar dragers konden slechts vluchten of vertoonden ons het walgelijke schouwspel dat zij zich gelijk lieten schakelen. Alle misdad en barbaarschheid van een geweld, dat evenmin een toekomst heeft als de z.g. democratie maakt zich thans in Duitschland breed. Vermoorden en spionage en provocatie, brutaal geweld

de middeleeuwsche brandstapels zijn de herbarbaarsche re... dat in zichzelf de politieke... ontwikkeling van onzen tijd, verward aan de... jonterden in zijn slaven.

Benaauwend bijgeloof der middeleeuwen herleeft in de overspannen voorstellingen van racistische eigenschappen. Als een typisch individueel en groeps minderwaardigheidscomplex kent het broetje van de superioriteit van het eigen ras op. Het anti-semitisme, typische vlucht van alle in het nauw gebrachte klassen, vreet en zich heen en kan ons slechts met vernietiging en walging vervullen.

De roeten der beschaving worden vernietigd. Temidden van dezen heksenketel van een modern razend jonterden, dat alle barbaarschheid van het feodalisme, van de beulsbijl tot de brandstapel, van de verachtelijkste opion... ge tot de vermoord heeft overgenomen, zonder iets van de cultuur der middel... eeuwen te kunnen overnemen, zal zich in Duitschland een n i e u w e arbeidersbeweging gaan ontriktelen. Ondanks alles! D u i t s c h l a n d i s geen I t a l i e. De klasse tegenstellingen groeien verder. Zij zullen de nazi partij en zijn N.S.D.A.P. evenzeer splijten als zij reeds de officieele arbeidersbeweging vernietigd hebben.

Hitler heeft geen program. Wij bedoelen niet een stuk papier waar op een aantal frases gedrukt zijn, maar wij bedoelen een op de massa der proletariers steunend plan dat in overeenstemming met de tegenwoordige maatschappelijke werkelijkheid, nieuwe sociale, nieuwe levens-voorwaarden schept. Een reeks van scheldwoorden, aangevuld door een aantal frases en fantastisch mystieke leuzen vormen geen plan waardoor het kapitalisme kan worden hersteld. H i t l e r z a l n i e t s l a g e n, v a a r W e i m a r n i s l u k t e. Het kapitalisme is niet te herstellen. Het kan zich slechts handhaven door nog meer dan nu het proletariaat neer te drukken en de middenklassen te onteigenen en te vernietigen.

Hiernede heeft Hitler echter de basis weggenomen, waarop in Duitschland, evenals in alle andere landen, het kapitalisme dreef.

Deze basis is: Een boeren en middenstand die levensvatbaar zijn en die samen een stootblok vormen tusschen proletariaat en bourgeoisie. Verder een organisatorisch onderworpen arbeidersklasse, die schijnbaar over een zelfstandige beweging beschikt en waardeur de schijn van de burgerlijke democratie is gehandhaafd. Hitlers barbarisme heeft deze basis stuk geslagen. Op den duur zal een samenwerking tusschen de klassen, dus de onderwerping van het proletariaat aan de dictatuur van het kapitaal, kenmerkend voor de periode van Weimar, onder Hitler minder kans van slagen hebben. Zoodaals op de burgerlijke democratie in dit tijdsgewricht een historisch noodlot ligt, zoo ook op het z.g. fascisme, op de contra-revolutie. Evenmin als de geldakdemocratie van Weimar, zal het brandraast fascisme van Hitler er in slagen het noodlot van den ondergang van het fascisme af te weren. Reeds nu toonen de maatregelen van de Hakenkruis-ridlers duidelijk aan dat zij volkomen aan het grootkapitaal gekluisterd zijn. Hitler is nog slechts de bendeleider der grootkapitalisten type Thyssen en Krupp. Evenminzeker als het den sociaal-democraten met hun duldingspolitiek tegenover Brüning, Schleicher enz. gelukt is de innerlijke tegenstellingen in het Deutsche kapitalisme op te lossen, evenmin zal dit Hitler gelukken. Noch geflateerde werklozen cijfers, noch parades, noch Hoera-redevoeringen, noch brandstichtingsprocessen of andere Kultur-daden kunnen dit feit maskeeren. Zoodaals we niet alleen uit persmededeelingen doch ook uit persoonlijke ervaringen weten, greect in Duitschland het proletarische verzet met den dag. De teleurstelling in Hitler onder de groepen die hem volgden neemt snel toe. Zoo snel, dat reeds scherpe onderdruidingsmaatregelen genomen moeten worden. Hitler kan slechts twee groenen minof meer bevredigd hebben: de jonkers en de grootkapitalisten.

Het komt nu er op aan vast te stellen hoe de komende ontwikkeling in Duitschland zich zal voltrekken. Wat in Duitschland gebeurt is immers het rene-tekkel voor het geheele europeesche kapitalisme. Duidelijk is het dat de tactiek van parlamentarisme en vakbeweging, die tot een zoe reusachtige en absolute nederlaag heeft gevoerd, als tot dusver nog nooit een massabeweging heeft geleiden, geen toekomst meer heeft. Dit is historie geworden. Een zich nieuw vernemde deutsche arbeidersbeweging zal op volkomen nieuwe grondslagen moeten worden opgebouwd en van een nieuwe doelstelling moeten uitgaan. De partijen en andere het proletariaat verdeelende organisaties hebben afgedaan. De komende deutsche arbeidersbeweging zal zich op den grondslag van het radenstelsel ontwikkelen. Zij zal moeten uitgaan van het inzicht dat de z.g. "eindstrijd" niet een of ander mystiek nevelbegrip is, niet een afgesloten

beweging die zich in betrekkelijk korten tijd voltrekt, doch een historische periode, met op en neergangen. Deze historische periode is de positieve keerzijde van de ondergangperiode van het kapitalisme. In dezelfde mate als het kapitalisme bezig is af te sterven en zijn maatschappij vormen zich ontbinden, in dezelfde mate groeit de mogelijkheid en de noodzakelijkheid van zuiver proletarische organisatorische formaties, en doelstellingen. De ondergangperiode van het kapitaal is tegelijkertijd de periode van de opkomst der zuiver proletarische bewegingsvormen. Wat tot dusver aan arbeidersbeweging geweest is, is in Duitsland geschiedenis geworden. Het was een vorm van arbeidersbeweging die zich nog niet aan den invloed van het kapitalisme had kunnen onttrekken, zocals de geheele officiële arbeidersbeweging die wij tot dusver kenden een overgangsbeweging geweest is. Of deze beweging zich sociaal-democratisch of kommunistisch noemde (of noemt) doet niet veel ter zake. De revolutionaire raden-kommunisten in Duitsland hebben fundamenteel werk te doen. Zij moeten van den grondslag uitgaan, dat een volkomen nieuwe arbeidersbeweging moet worden opgebouwd. De Hitlerklikek zelf heeft deze opkomende arbeidersbeweging de mogelijkheid ontlenen zich in parlementaristische richting te ontwikkelen. De maatregelen van de heerschende bende vormen als het ware het raam waarbinnen de propaganda en de organisatorische aansluiting der duitsche arbeiders zich zal voltrekken. De oude, bekende middelen van propaganda zullen worden vervangen door de bespreking en discussie in bedrijf, stempellekhalen enz. De organisatie zal als eenige natuurlijke mogelijkheid het bedrijf tot basis hebben. Het zwaartepunt der beweging verplaatst zich van het kader naar de massa's. Het is deze organisatorische ontwikkeling die het karakter der nieuwe duitsche arbeidersbeweging zal bepalen. De periode van den eindstrijd is ingeluid. De opmerkingen die Stampfer van de leiders der vernietigde duitsche sociaal-democratie, op het congres der fabrieksarbeidersinternationale maakte over de situatie in Duitsland wijzen in dezelfde richting.

"Wij moeten helaas vaststellen, dat in Duitsland niet alleen de grondwet van Weimar weggevaagd, maar ook het geloof in de democratie bijna verdwenen is. De arbeidersklasse, die onder de fascistische terreur verschrikkelijk te lijden heeft, stelt zocwel de sociaal-democratische als de kommunistische leiders hiervoor verantwoordelijk. Door de verdeeldheid der arbeidersklasse ontbrak evenwel de basis voor een gewelddadig verzet tegen den fascistischen aanval. De kwestie van democratie of dictatuur is geddeltelijk slechts een vraagstuk van methode, op het oogenblik verlangt de overgrote meerderheid van de duitsche arbeiders, niets zoo vurig, als de fascistische dictatuur door een revolutionaire socialistische dictatuur te vervangen."
 "Het Volk" Ochtendblad 19 September 1933.

Dat Stampfer dit betreurt begrijpen wij. Het maakt echter de waarde van zijn mededeelingen des te belangrijker. Het alle kracht dient te worden opgetreden tegen pogingen van de sociaal democratie of van andere op het reformisme ingestelde groepen om zich onder het non van revolutionaire frasen weer invloed te verschaffen in de zich ontwikkelende duitsche arbeidersbeweging. Deze groepen kunnen niet anders dan contra-revolutionair werken.

In dit verband wijzen wij op het frasencongres der S.A.I te Parijs. Een bijeenkomst van grootendeels illustre oudheden, die in een wereldomwentelend tijdvak als het onze niet veel beters wisten te doen dan aftandse resoluties aan te nemen. De heeren hebben de wereld in drie groepen verdeeld en voor elke groep een verschillende tactiek vastgesteld.

a) In de landen waar het fascisme heerscht moet met illegale middelen naar een opstand worden gestreefd. Hier hollen de heeren amechtig achter de feiten aan. In Duitsland wordt ook zonder hen naar een opstand tegen het fascistische beweiend gestreefd, echter niet om bij de burgerlike democratie te blijven stilstaan. De opstand tegen Hitler zal moeten zijn gericht op een proletarische dictatuur, of zij zal niet zijn.

b) In landen waar het fascisme direct dreigt moeten de arbeiders volgens deze resolutie met alle middelen optrekken om de democratie te behouden. De leiders van de IIC Internationale hebben niets vergeten en niets geoordeeld. Een proletariaat dat zich terugtrekt op een verdediging van de burgerlike democratie verzwakt zich. Slechts in de strijd om de arbeidersdictatuur kan het proletariaat zijn klasse eenheid doorzetten en het fascisme duurzaam overwinnen.

c) ten slotte moet volgens deze resolutie in landen waar de "democratie" nog heerscht deze verdedigd worden met de gewone legale

middelen. Deze, in stukken vallende resolutie, wordt ons reserveerd als het summum van wijsheid van "bekwame" tactie. In werkelijkheid is zij niets dan een vlucht in de ruimte. Deze lieden zijn nog slechts schimmen uit het verleden, die ondanks alles trachten zich aan de opkomende duitsche arbeidersrevolutie op te dringen. Nog steeds zien deze heeren het niet in de periode van den eindstrijd is ingezet en al hun hopen en verwachten dat de machten van het verleden, dat burgerlike democratie, pacifisme enz. weer ontlaarnt zullen brengen en dat dan da gouden tijd van het reformisme weer zal aanbreken, is leeg gedoe, zonder inhoud.

In dit verband meenen wij dat het noodzakelijk is eenige aandacht te besteden aan de conferentie van Z. G. onafhankelijke socialistische partij en, hoewel wij ook met belangstelling waarnemen, dat belangrijke groepen socialistische en kommunistische arbeiders zich op nieuwe grondslagen gaan organiseren, moeten wij toch waarschuwen tegen een sluipend reformisme in deze rijen. In een resolutie over de boycot van het Hitlerisme kwamen wij volgende zinnen tegen: "handhaving van deze boycot tot dat het Hitlerregime zijn systeem van vervolging van politieke tegenstanders laat varen en:
 a) de elementaire politieke rechten der arbeiders herstelt;
 b) de politieke gevangenen vrijlaat en de concentratiekampen opheft;
 c) een einde maakt aan het systeem van geweld tegen proletarische tegenstanders."

Schijnbaar radicaal, schuilt hierin in werkelijkheid een gevaarlike reformistische illusie, politiek. Het Hitler-regime is niet te hervormen tot een soort burgerlike democratie. Elke strijd tegen Hitler moet beruizen met klaar uit te spreken: Het Hitlerisme moet totaal uitgeroeid worden. Een nederlaag, het fascisme, dat meer en meer het politieke systeem van de ondergaande bourgeoisie, dan evenwel ook niet bestraden werlen door een democratische illusiepolitiek. Niet terug naar de burgerlike democratie, maar voortwaarts naar de proletarische dictatuur, is de tactiek waardoor het proletariaat overwinnen kan.

Hu, in dit tijdschrift, is de periode van den eindstrijd tusschen proletariaat en bourgeoisie aangebroken. De oude handpalen moeten worden opgeruimd. De nieuwe strijdsvormen in het leven geroepen worden. Een vernieuwde, niet door partijstrijd en klikegeest verdeelde arbeidersklasse, zal uit den schijnbaren chaos van dezen tijd opstaan en zich op den grondslag van het bedrijf organiseren in de arbeidersraden van de revolutie. Het proletarische parool van dezen tijd zal worden: **ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN.** Alleen zoo zal het proletariaat weer den weg der overwinning kunnen gaan.

Alleen van dit willen, uitgaande zal de arbeidersklasse de wereld kunnen redden voor een allerwege veldwinnende barbaarschheid.

 *
 *
 *

De RIJKSDAGBRAND.

Verklaring.

Om ons oordeel over de hoofdkwestie niet te verlieszen, volstaan wij thans met het uitspreken van ons oordeel over de daad, los van alle bijkomstigheden, hoe belangrijk die ook zullen blijken te zijn.

De zeer belangrijke kant van deze zaak, de afwikkeling zoewel van brandstichting als proces, hopen wij binnenkort in een artikel gedetailleerd te behandelen.

De Rijksdagbrand en het procesgebeuren dat er op volgde vormen een kwestie van het grootste belang. Achter de vlammenzee van het Duitse Klasse-parlement duiken problemen op, die van even doorslaggevende betekenis kunnen zijn voor een directe aanval op de Hitlerklik als zaakwaarnemster der duitse bourgeoisie, als de brand in den Rijksdag voor deze klik aanleiding was om in de paniekstemming, die na den brand ontstond en die door beruchte demagogen als Goebbels en de sadist Göring uitgebuit werd om zoewel de officieele arbeidersbeweging als alle cultureele en geestelijke vrijheid en bewegingsmogelijkheid in Duitschland te vernietigen. Dit is o.i. het voornaamste politieke criterium in deze kwestie:

Hitler en zijn moordbenden moeten worden aan de kaak gesteld, om de staketsels die zij tegen de zich ontwikkelende duitse arbeidersrevolutie hebben opgericht te vernietigen.

Ook zich noemende raden-kommunisten hebben, z.a. vele anderen, over deze kwestie geschreven en hebben een v.d. Lubbe-verdedigings-comitee opgericht. Wij willen voorstellen, dat de beweringen en opmerkingen van deze z.g. raden-kommunisten volstrekt niet identiek zijn aan het raden-kommunistische standpunt.

Deze zaak is n.l. niet alleen vanuit een algemeen principe te beoordeelen. Zij dient als kwestie behandeld te worden, naar haar eigen ontwikkeling en naar het aan het daglichtkomende feit en materiaal.

In het algemeen zijn daden van individuele terreur niet in overeenstemming met het raden-kommunistische standpunt, dat de vernietiging van het kapitalisme en zijn knechten niet ziet als een reeks van Duitse of persoonlijke terreur-daden, doch als een door de historische ontwikkeling van onzen tijd noodzakelijk gemaakte en opgewekte Klasse-beweging van de proletarische massa's, die in den loop der revolutionaire ontwikkeling hun arbeiders-raden uitbouwen. Radenbeweging is Klassebeweging. Zij staat als zodanig tegenover elk nihilistisch en individualistisch optreden. Op zichzelf is het dus volkomen onjuist dat daden als het in brand steken van den Rijksdag, logisch uit de raden-kommunistische ideologie zou voortvloeien.

Dit algemeene standpunt betekent anderzijds echter niet, dat onder alle omstandigheden een groete persoonlijke daad (als b.v. het in brand steken van den Rijksdag) moet worden afgewezen. Historisch en politiek gebeuren laat zich nu eenmaal niet schematiseren, laat zich geen dogmatische wetten voorschrijven. Indien een, de arbeidersklasse opzweepende daad, in dit tijdsgewricht tot resultaat zou kunnen hebben, den arbeidersmassa's den laatsten stoot te geven die zij nodig hebben om in beweging te komen, dan is zulk een daad niet langer een individualistische daad. Dan is zij een persoonlijke daad die gericht is en het in beweging brengen der massa's. Dan is zij een daad, die zich niet zelf in de plaats wil stellen van het Klasse-optreden, doch die ten doel heeft het Klasse-optreden te bevorderen. Dan is zulk een daad revolutionair en van een collectivistische mentaliteit, en doet het er verder niet toe of zij door een bepaalde persoon is uitgevoerd. De vraag van de revolutionair politieke mogelijkheden is dus het eenige werkelijke criterium dat zoewel aan den uitvoerder, als ook aan de groepen en personen die zijn daad beoordeelen, moet worden aangelegd.

Historische, politieke rechtvaardiging van de daad is de vraag of zij in haar uitwerking op de massa's op het moment dat zij werd uitgevoerd revolutioneerd kon werken of, omgekeerd, of zij een reactionaire werking zou hebben. Of zij een spoorslag voor het revolutionaire optreden der arbeidersmassa's zou kunnen zijn, of dat zij de machten der reactie in de hand zou werken. De machtsverhouding tusschen proletarisch-revolutionaire groepeeringsen en het fascisme is hier doorslaggevend.

Welnu, men moet o.i. politiek gesproken stekeblind zijn, men moet geen begrip hebben van de werkelijke ontwikkeling en machtsverhoudingen in het Duitschland even vóór de contra-revolutie der Hitlerbandieten, om niet in te zien dat het resultaat van deze daad niet kon zijn een versterking van de proletarische revolutie, maar moest zijn een versterking van de duitse reactie. Dit is niet alleen het voor ieder zichtbare feitelijke resultaat. Het is ook het eenige resultaat dat politiek mogelijke was. Dit feit vaststellen betekent tevens de daad beoordeelen. Beoordeelen, niet uitgaande van persoonlijke voorkeur of afkeer, doch uitgaande van het revolutionair politieke oordeel.

Van dit zakelijke revolutionaire standpunt beoordeelt dienen wij als raden-kommunisten deze daad te verwerpen. Afgezien van alle bijkomstige kwesties heeft zij geleid tot een reusachtige versterking van de reactie, van het fascisme, van het bruine gevaar, dat thans in Duitschland daarom zoo sterk en zoo speciaal moet worden bestreden, omdat het de feitelijk heerschende politieke macht is en omdat het in Duitschland de laatste toevlucht is van de stervende kapitalistische wereld.

Belachelijke en kindsche dwaasheid is het om in dit verband opmerkingen te lanceren als wij tegenkwamen in wijlen "Spartacus" No. 19. n.l. dat (afgezien van de positie van van der Lubbe) de bewering dat de brandstichting in de handen van Hitler en zijn benden een aanleiding was om de arbeidersklasse aan te vallen, alle bewegingsvrijheid te vermoorden en het proletariaat neer te trappen op een manier die ieder revolutienair voelend proletarier het bloed naar het hoofd doet stijgen van woede en afkeer "controleerbaar in strijd met de feiten" zou zijn. Wij stellen daartegenover vast dat het volkomen in overeenstemming met de feiten is. Volgens dit "oordeel" zou er voor Hitler niets meer te provoceren zijn geweest. Hitler zou "voor het binnenland", "deze manoeuvre in geen enkel opzicht van noodde gehad hebben". Dit is op zijn zachtst uitgedrukt van elk inzicht gespeende kletspraat. Ondanks alles is dit oordeel een erkenning van het feit dat de verwachten was: niet een proletarische machtsgreep, maar een fascistische staatsgreep. De machtsverhoudingen in Duitschland voerden consequent tot dezen staatsgreep. Zoals voor alle groete contra-revolutionaire staatsgrepen, was ook voor de Hitlerstaatsgreep een reactieair te hanteeren aanleiding nodig. De brand van den Rijksdag was onmiskenbaar zulk een aanleiding.

Of hij door Hitler, of een van zijn medewerkers, werd uitgedacht is in het gezicht van dit feit slechts een kwestie van den tweeden rang. Hoofdzak is dat zij in haar werking reactionair was. Het proletariaat, toch reeds verward, vermoed en afgemat door parlementarisme en vakbeweging, nuw geslagen door nederlaag op nederlaag, verloor door deze daad den laatsten rest van bezinning. Het zonk ineen. Al dan niet door de bruine Hitlerbandieten geprovoceerd, was deze daad voor de bruine reactie een gevonden vreten. Hoe zeer een gevonden vreten, dat blijkt uit het feit, hoe reusachtig Hitlers benden met de brandstichting werkten onmiddellijk na het bekend worden van den brand. Juist deze demagogische hits-en moordcampagne die de nazi-leiders en hun horden na den brand ontketend hebben, zoodat er een moordstemming en angst-psychose van ondragelijke spankracht in het land ontstond, heeft deze brand tot een kwestie van zoo ontzaglijke betekenis gemaakt.

Natuurlijk zij de leiders van parlementspartijen en vakbeweging niet van hun schuld en verantwoordelijkheid af, door te wijzen op deze moordstemming, na den brand gewekt en opgevoerd als een verklaring voor het volkomen ineenstorten der officieele arbeidersbeweging.

Volkomen verwerpen zou het echter zijn in verband met deze brand en moord-psychose die gewekt zijn de officieele arbeidersbeweging aan te vallen. Haar reformisme is niet enkel resultaat van het optreden van klikken bedorven leiders, het is een historische zwakte van het duitse, en niet alleen van het duitse, proletariaat die overwonnen moet worden door de arbeidersklasse zelf. Er is voor ons, revolutionaire raden-kommunisten, hoe critisch wij ook tegenover deze leidersklikken mogen staan, geen reden, zij het dan maar door vaagheid, den indruk te ver-

ken alsof wij het zou en goed vinden dat door de tragische gebeurtenissen in Duitsland de officiële arbeidersbeweging in Duitsland vernietigd is.

Dit zou centra-revolutionair zijn!

Dit zou in strijd zijn met elk levend dialectisch revolutionair denken. Dit zou ons, ondanks alle praatjes, te g e n o v e r de arbeidersklasse stellen. Dat zou niet zijn r a d e n - k o m m u n i s m e maar: f a s c i s m e .

Zeker, wij meenen dat de historische ontwikkeling, dat de nood, de scheppende levenswil der massa's tenslotte zullen leiden tot de vernietiging der oude arbeidersbeweging. Doch deze vernietiging moet geschieden van binnenuit, door de arbeidersmassa z e l f. Deze vernietiging moet positief zijn, dus het karakter hebben van het in revolutionair tempo opbouwen eener nieuwe arbeidersbeweging. Daarom zeggen wij onder geen enkele omstandigheid zelfs maar de verdenking op ons leden praktisch de betekenis van het demagogische gebruik dat brandstapel-Hitler van den Rijksdagbrand maakte te willen ontkennen. Nogmaals, d i t z o u f a s c i s t i s c h z i j n , o m d a t h e t b e t e k e n t : i n d e k a a r t s p e l e n v a n h e t f a s c i s m e .

Daarom willen wij als r a d e n - k o m m u n i s t e n e n o m w o n d e n a l s o n s o o r d e e l u i t s p r e k e n : h e t s a d i s t i s c h e d r i e m a n s c h a p H i t l e r - F e c h b e l s - G ö r i n g h e e f t d e n R i j k s d a g b r a n d g e b r u i k t o m h e t p r o l e t a r i a t t e v e r n i e t i g e n e n h e t t e b e l e t t e n w e e r o p t e s t a a n . D i t d r i e m a n s c h a p h e e f t d e s f e e r e n d e p s y c h o s e g e w e l t , w a a r u i t d a d e n a l s d e R i j k s d a g b r a n d k o n d e n o n t s t a a n . A f g e z i e n v a n d e b i j k o m s t i g e k w e s t i e v a n h e t d i r e c t e d a d i s h e t d i t m i s d a d i g - s a d i s t i s c h e d r i e m a n s c h a p d a t m e r e e l v e r a n t w o o r d e l i k i s v o o r d e n b r a n d e n z i j n g e v o l g e n .

Buidelijk is het o. i. dat raden-kommunisten daarom politiek geen ontele reden hebben deze daad voor hun verantwoording te nemen. Integendeel, dat zij de taak hebben haar als politiek-revolutionaire daad a f t e w i j z e n .

Van deutsche raden-kommunistische zijde is ons bericht, dat zij over deze zaak precies zoo denken als wij. Wij memoreeren zoowel ons oordeel over deze zaak als het oordeel van deze d u i t s e h e , e n i n D U I T S C H L A N D w e r k e n d e k a m e r a d e n , r a d e n - k o m m u n i s t e n , m e t z e e v o e l n a d r u k o n d i t d u i d e l i k t e l a t e n u i t k o m e n :

I N G E E N G E V A L M A G H E T R A D E N - K O M M U N I S M E G E I D E N T I F I C E E R D W O R D E N M E T D A T W A T T H A N S Z E K E R E H O L L A N D S C H E G R O E P E N V A N Z. G. "R A D E N - K O M M U N I S T E N", T E S A H E N H E T E N K E L E A N A R C H I S T E N , H I E R O N T R E N T P U B L I C E E R E N .

Wij geven dit als ons voorloopig oordeel over deze zaak. Door eventueel onzekerlijk gedeel wij ons niet van ons standpunt laten afbrengen.

Wie ons wil overtuigen van eventueel ongelijk in het uitgesproken zakelijke oordeel zal het met argumenten moeten doen.

Wij hebben de overtuiging met het verdedigen van ons inzicht in deze zaak: het r a d e n - k o m m u n i s m e e n d a a r m e d e k o m e n d e a r b e i d e r s r e v o l u t i e t e d i e n e n .

o
o
o
*

A A N D E A R B E I D E R S V A N N. A. S. E N R. S. P.

Aan de spanning in jullie rijen over de gevangenhouding van jullie voorzitter S n e e v l i e t e n d e v r a e g d e o v e r h e t w e e r z i e n v a n d e z e n n a d e o n d e r g a n g e s t r a f i s n u e e n o i n d e . Z i j h e e f t p l a a t s g e m a a k t v o o r e e n r u s t i g o v e r l e n k e n v a n d e v r a a g , i n w e l k e n t o e s t a n d h e t i n t e r n a t i o n a l e p r o l e t a r i a t z i c h n a d e H i t l e r - o v e r w i n n i n g b e v i n d t , d a n i s h e t n i e t a n d e r s m o g e l i k : j u l l i e m o e t t o t d e c o n c l u s i e k o m e n d a t d e n o o d z a a k v a n e e n , d e g e e l e a r b e i d e r s k l a s s e o m v a t t e n d e d i s c u s s i e o v e r n i e u w e s t r i j d v o r m e n e n t a c t i e k i n d e n k l a s s e n s t r i j d o n v r i j b a a r i s k o m e n v a s t t e s t a a n . D e z e H i t l e r - o v e r w i n n i n g b e t e k e n t , a l s w e u i t g a a n v a n d e g e d a c h t e , d a t h e t k o m m u n i s m e s l e c h t s k a n s l a g e n a l s r e v o l u t i o n a i r e b e w e g i n g v a n h e t p r o l e t a r i a t t e g e n d e b o u r g e o s i e o p i n t e r n a t i o n a l e b a s i s , d a t j u l l i e d a n m o e t b e d e n k e n , d a t d e o u d e m i d d e l e n : p a r l e m e n t a i r e p a r t i j e n e n v a k b e w e g i n d o o r H i t l e r z i j n v e r n i e t i g d .

Indien jullie nog mocht gelooven dat beide o u d e m i d d e l e n i n d i t l a n d n o g t o e p a s s i n g k u n n e n v i n d e n i n r e v o l u t i o n a i r e n z i n (h e t e n t r e e v a n j u l l i e v o o r z i t t e r S n e e v l i e t i n h e t N e d e r l a n d s c h e p a r l e m e n t l e g t h i e r v a n g e t u i g e n i s a f) d a n v e r g i s t g e U ! D e v e r a n t w o o r d e l i k h e i d v a n j u l l i e v o o r z i t t e r v o o r d e z e z i t t i n g s m a e i s e c h t e r b u i t e n g e w o o n g r e e t , d a n i n d e s t i l t e v a n d e o e l k w a n h i j t o t a n d e r e c o n c l u s i e s . I m m e r s , h i j s c h r i j f t a l s A - 2 - 1 1 , o p g e n o m e n i n d e " B a a n b r e k e r " , h e t o r g a a n v a n d e R. S. P. v a n Z a t e r d a g 22 J u n i 1933 :

Z i j , d i e i n h e t w e r k d e r a r b e i d e r s - b e w e g i n g s t a a n m o e t e n e r z i c h r e k e n s c h a p v a n g e v e n d a t h e r g r o e p e e r i n g v a n k r a c h t e n e n w a a r d e n a a n d e o r d e i s .

Wij stellen hier aan jullie voorzitter nadrukkelijk de vraag, welke betekenis de arbeiders aan deze opmerkingen mogen hechten. De arbeiders hebben recht op klaarheid. Ook dit wordt in bedoelden brief erkend. Kameradschappelijke, scherp zakelijke discussies zijn dan geboden. Want een T r o t z k y i s t i s c h e o p l o s s i n g d r e i g t e e n g e v a a r t e w o r d e n , s i n d s T r o t s k y ' s a f w e z i g h e i d i n R o y a t (F r) h e t s t e r k e v e r m o e d e n d o e t o p k o m e n d a t h i j d a a r i n o n d e r h a n d e l i n g i s g e t r e d e n , z o o n i e t m e t L i t w i n o f f z e l f , d i e d a a r o o k v e r b l i j f h o u d t , d a n w e l m e t e e n a n d e r e a g e n t v a n S t a l i n o v e r z i j n t e r u g k e e r n a a r R u s l a n d .

Tegenover deze, voor jullie mogelijke nieuwe teleurstelling stellen wij, op grond van de uitkomsten der economische wereldconferentie te Londen, die geen bijdrage heeft kunnen brengen tot verzwakking van de wereldcrisis, als onze opvatting: de taak van de revolutionaire proletariërs bestaat in het propageren van de idee, dat niet door loonstrijd, parlementarisme of onderhandeling het proletariaat zijn maatschappelijk doel: h e t k o m m u n i s m e v e s t i g e n k a n , m a a r d a t j u l l i e e r j e v a n b e m u s t d i e n t t e w o r d e n d a t w e l e v e n i n h e t t i j d v a k v a n o n d e r g a a n d k a p i t a l i s m e . H e t t i j d v a k d a t d e n o n v e r b i d d e l i k e n s t r i j d o m d e m a c h t e i s c h t n u , m e t d e d a a r v o o r g e e i g e n d e o r g a n e n : d e a r b e i d e r s r a d e n .

D a t i s r e v o l u t i o n a i r e p o l i t i e k , d a t j u l l i e d e z e n p l i c h t v e r s t a a n . I m m e r s :

Z i j , d i e i n h e t w e r k d e r a r b e i d e r s b e w e g i n g s t a a n m o e t e n e r z i c h r e k e n s c h a p v a n g e v e n , d a t h e r g r o e p e e r i n g v a n k r a c h t e n e n w a a r d e n a a n d e o r d e i s .

*****=HEH***